

Egy bükkfa élete

Kis, gyenge fácska voltam, de óriási, erős fává cseperedtem. Itt vagyok ebben a hatalmas parkban már vagy ezer éve. Meg is látszik rajtam, mivel a többi bükkfához képest már nagyon vastag törzsem van. Ez a hely viszont nem volt mindig park. Régen, több száz évvel ezelőtt, amikor idekerültem, egy kis ház állt az ágaim előtt.

De beszéljünk inkább arról, hogyan kerültem ide. Kicsi fácska voltam, amikor idehoztak. Kisebb voltam, mint a többi csemete, ezért mindig kilógtam a sorból. Egyszer pár bükkfacsemetével együtt elvittek egy nagy autón egy bevásárlóközpontba, egy olyan részre, ahol sok sátor, horgászbót meg még több facsemete volt. Volt ott cseresznyefa, almafa, fenyőfa, még akácfa is. Letettek minket egy helyre és mi vártuk, hogy mi fog történni. A többieket lassan-lassan elvitték, de engem otthagytak. Azt mondták, túl kicsi vagyok.

Egy napon viszont jött egy aranyos kislány, akinek nagyon megtetszettem. Addig kérte a szüleit, amíg azok meg nem vettek engem. Egy teherautóval mentünk haza, az otthonuk felé. Otthon a kislány, akit amúgy Lily Johnsonnak hívtak, és az apukája elültettek engem a kertjükbe, a házuk elé. A föld nagyon puha volt és meleg, jót tett a fázós gyökereimnek, mivel az üzletben eléggé hideg volt. Aztán vizet is kaptam meg valami másik földet, amitől még jobban éreztem magam. Úgy éreztem, végre otthonra találtam. Pár hét alatt nőttem is néhány centimétert. Ezt onnan tudom, hogy Lily ügyesen lemérte egy mérőszalaggal. A nap mindig melegen sütött és Lily amikor csak tudott, ott ült az én gyenge kis ágaim alatt és hűsölt az árnyékban.

A nyár a végéhez közeledett, a szép zöld leveleimmel pedig történt valami. Mind sárgák, pirosak és narancssárgák lettek. Nagyon megijedtem, de mivel a családom nem ijedt meg és a többi fának is színesek lettek a levelei, gondoltam, hogy ez természetes, így én is megnyugodtam. Teltek a hetek és egyszer csak azon kaptam magam, hogy Lily alig van velem. Gondolkoztam vajon mi történhetett? Aztán kiderült, hogy mindennek az oka az iskola. Lily minden nap reggeltől délig iskolában volt, délben egy kicsit kijött hozzám, aztán pedig ment tanulni, ami sokszor estig is elhúzódott. Minden nappal egyre rövidebb lett, az éjszakák meg hosszabbak, én pedig nőttem és nőttem. Már akkora voltam, hogy lett egy pici odú a törzsemen. Lily nem tudott velem lenni, de én szereztem egy új barátot. Egy kis széncinke költözött be az odúmba és ott melengette magát a hideg napokon.

Hamarosan lehullt az első hó. A kis cinke végleg beköltözött hozzám és már alig tette ki a szárnyát az odúból. Egy nap arra lettem figyelmes, hogy Lily apukája körém tekert egy szép, fénylő égősort. Ennek nagyon megörültem, úgy éreztem magam, mint egy igazi karácsonyfa. A karácsony, az újév ünneplése, a hó és a tél hamar elszállt. Az ágaim rügyezni kezdtek és már a cinke is vígan dalolt. Lily többet volt kint a szabadban, mert most már nem volt fagyos az idő. Az ágaim megerősödtek és nagyot nőttem. Pár hét múlva teljesen virágba borultam és a leveleim is kinőttek. A cinkém beköltözött a leveleim közé és fészket rakott ott. Majd még több madár

költözött hozzám, de a széncinke mindig itt maradt. Lily sokat mászkált az ágaimon, én pedig vigyáztam, hogy le ne essen.

Így teltek az évek, egyik a másik után és én meg Lily is egyre nagyobbak lettünk. Lilynek gyerekei születtek, akik rengeteget mászkáltak az ágaimon, akárcsak Lily régen. Minden év hasonló volt. Lily gyerekeinek is születtek gyerekeik és nekük is, meg aztán az ők gyerekeiknek is. Az idő múlásával Lily elhagyott engem és azon kaptam magam, hogy minden számomra fontos ember eltűnt az életemből.

Pár száz évvel később a kis ház már nem állt a régi helyén. Helyette egy nagy, szürke tömbház volt, ami egyáltalán nem volt vidám sőt inkább komor és szomorú. Ennek a háznak a felépítése miatt ki akartak vágni, de végül megmenekültem. Kiderült, hogy Lily egyik utódja volt a ház tulajdonosa és emlékezett a képekre, amiket még a dédnagymamája mutatott neki, amiket ő is megmutatott a gyerekeinek. De nekem még mindig nem tetszett az a ház. A ház előtt volt egy járda, ahol minden nap elsétáltak az emberek, kutyákkal, gyerekekkel, de senkinek nem volt ideje rá, hogy leüljön alám, csak ülni és megnyugodni. De a napok ugyanúgy teltek, az évek ugyanúgy elszálltak. A ház tulajdonosa az azelőtti tulajdonos gyereke lett, majd neki a gyereke és a gyerekének a gyereke.

Ötszáz év elteltével (és már nagyon közel járunk a mához) a tömbház eltűnt előlem és a területből, ahol élek, park lett. Az emberek rengeteg fát ültettek, padokat raktak a járdákra és gondozták a parkot. A park neve Johnson park lett. Hát nem érdekes? Lily is Johnson volt. Hát persze, hogy Lily egyik utódja tette ezt a helyet parkká. Tom egy fiatal, elegáns felnőtt úr volt, mindenki ismerte. Ő is látta a képeket Lilyről és a fáról, mármint rólam, és amikor megtalált engem csodálatos öröm fogta el, azonnal megvette a területet és parkot csinált belőle. Ettől a naptól kezdve minden ember körülöttem volt, sokszor leültek pihenni vagy piknikezni alám, rengetegen csodáltak a hatalmas lombom miatt és sokan le is fotóztak. Volt olyan, aki olyan fotót készített, amin átölelte a törzsemet. Az nagyon jólesett. Azóta már Tom is meghalt, de a park még mindig áll, ahogy én is. Már legalább ezer éve, hogy elültettek és azóta egyetlen egy család, a Johnson család, mindig vitt valamit az életembe. Én voltam a legkisebb fa, de mára már én vagyok a legnagyobb. Az ágaimon vagy az odúmban, ami már megnőtt, mindig lakik egy kis széncinke, akinek én mindig meleget adok. Ma egy kislány és a nagymamája ültek alattam. Éppen néztek egy fényképet. Egy nagyon régi fényképet. A fényképen pedig ott állt egy kislány meg egy bükkfa.